

ပိုးသက်ဟန်

ကလေးစစ်သား

Mitali Perkins

BAMBOO PEOPLE

အပိုင်း (၁)

ချစ်ကို

အခန်း (၁)

ကျောင်းဆရာ အလိုရှိသည် ။ လျှောက်ထားသူများ
လူတွေ့စစ်ဆေးခံရမည်။ လစာနှုန်း-----မှ စတင်မည်။

“ချစ်ကို အထဲကိုလာခဲ့” အမေက လိုက်ကာတပ်ထားတဲ့
ပြတင်းပေါက်ကနေ ချက်ချင်းလာဖို့ လှမ်းအော်ခေါ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရဲ့ နောက်မှာ ရှိတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ တော့
ကားဟွန်းသံတွေ၊ အရေးပေါ် ဥဩသံတွေ၊ ဆိုက်ကားသံတွေ၊
လူအုပ်သံတွေဟာ ဆူညံ ပွက်လောထလို့ နေတယ်။ ခပ်မြင့်မြင့်
အုတ်တံတိုင်းနဲ့ ဝါးရုံတောက ကာရံထားလို့ ကျွန်တော်တို့ ခြံဝိုင်းဟာ
ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းလိုတောင် ဆိတ်ငြိမ်လို့ နေတယ်။
အမြင်မှာ တော့ ငြိမ်နေပေမယ့် တကယ်တော့ မဟုတ်ရှာဘူး။ အပြင်မှာ
ထောက်လှမ်းရေးတွေ ခြေချင်းလိမ်လို့ နေတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ သူတို့
ရှိနေတယ်။ သူတို့ တွေဟာ လူတိုင်းကို ဘာမဆို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်။
အိမ်နားက အဘိုးကြီး လင်မယားကိုတောင် ရိက္ခာခွဲတမ်းကတ်
အပိုကတ်ရှိလို့ ဆိုပြီး ပြဿနာ ရှာခဲ့သေးတယ်။

ကြေညာချက်ကို ကျွန်တော် အမြန် ဖတ်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော့်နှလုံးသားဟာ တဒုန်းဒုန်း ခုန်လို့ နေလေရဲ့ ။

“ချစ်ကို ... ခု လာစမ်း” အမေ့အော်သံကြောင့် နားနေတဲ့
ငှက်တွေတောင် အလန့်တကြား ထပျံသွားကြတယ်။

မြို့ကြီး နှစ်မြို့အကြောင်း စာအုပ်ကို ကျွန်တော် သတင်းစာနဲ့ ဖုံးပြီး
အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ သတင်းစာထဲမှာ ကျောင်းဆရာခေါ်တဲ့
အကြောင်း အမေ့ကို ကျွန်တော် ပြောပြချင်တယ်။ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ
ပြောလိုက်ရင် အမေဟာ ပိုလို့ တောင် စိတ်ပူနေမယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်
သိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဖုံးကွယ်ထားလိုက်တယ်။ ပုန်းဝှက်နေရတာတွေ၊ စိတ်ပူနေရတာတွေကို
ကျွန်တော် ညည်းငွေ့လှပြီ။ အဆိုးဆုံးက အဖေ့ကို စစ်သားတွေ
လာခေါ်ခဲ့တဲ့ နေ့ကို ခဏခဏ သတိရနေတာကိုပဲ။ ကျွန်တော် အဖေ့ကို
မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ဘူးလို့ စိတ်ထဲ စွဲထင်လို့ နေတယ်။

“အပြင်မှာ စာမဖတ်သင့်ဘူး” လို့ အမေက တံခါးချက်ကို ဖွင့်ရင်းနဲ့
ပြောတယ်။

ကျွန်တော် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်ပြီး မျက်မှန်
ပြန်တပ်လိုက်တယ်။ ခုမှ မပြောရင် ဘယ်တော့မှ ပြောရတော့မှာ
မဟုတ်ဘူး ။ “အစိုးရထုတ်သတင်းစာ ဖတ်လို့ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး
အမေ။ ကြော်ငြာ တစ်ခုပါလာတယ်”

ဒါပေမဲ့ အမေ နားထောင်မနေဘူး။ “အဲဒီ အကြောင်း နောက်မှ
ပြောမယ် ချစ်ကို။ နင့်အဖေ စာအုပ်ကို ဘာလို့
အပြင်ထုတ်ယူသွားတာလဲ ပြောစမ်း။ နင့်အဖေလို ထောင်ထဲ
လိုက်သွားချင်လို့ လား”

အမေ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စာအုပ်ကို အပြင်ယူမသွားသင့်ဘူး။
ဗမာကောင်လေးတစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေ ဖတ်နေရင်

အစိုးရက သံသယ ဝင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာပြောစရာ ရှိလို့ လဲ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ထောင်ထဲရောက်နေသလို ခံစားနေရတာပဲ ဥစ္စာ။ သတင်းစာထဲက ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ အဝတ်စအဖုံးလေးဟာ နေရောင်ထဲမှာ နွေးဖျလို့ နေတယ်။

“စာကို အစုံ ဖတ်ရမယ် ချစ်ကို” လို့ အဖေက ပြောလေ့ရှိတယ်။ “တကယ်တော်တဲ့ ဆရာဝန်တွေဟာ လူနာတွေကို ကုပေးနိုင်ဖို့ လူသဘော သဘာဝကို နားလည်နိုင်ဖို့ လိုတယ်”

“ခုချင်ချင်း ဝှက်ထားလိုက်တော့” အမေက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောတယ်။ “နေဦး ငါကာထားတာကို ဖွင့်ပေးမယ်”

အလင်းမှို န်မှို န် အခန်းဟာ ပိုလို့ မှောင်လာတယ်။ ဆင်ဖြူတော်ကြီးတစ်ကောင် ပုံဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားကြီးရှေ့ရောက်တော့ ကြားနေကျ ချောက်ခနဲ အသံကိုကြားရတယ်။ ပန်းချီကားဟာ ဆီသုတ်ထားတဲ့ တံခါးတစ်ချပ်လို ဘေးကို ပွင့်လို့ သွားတယ်။ ဒီနေရာမှာ အဖေဟာ သူ့ရဲ့ အရောင်ပြယ်နေပြီဖြစ်တဲ့ အနက်ရောင်ဆေးအိတ်၊ စာအုပ်စာတမ်းတွေကို ဝှက်ထားလေ့ ရှိတယ်။

စာအုပ်တွေဟာ အဖေ ဖမ်းခံရတဲ့ အချိန်ကလို စီစီရီရီ ရှိနေတယ်။ မြို့နှစ်မြို့အကြောင်း စာအုပ်ကို ကျွန်တော် အထဲထည့်လိုက်တယ်။ အထဲမှာ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါတွေအပြင် ရှိတ်စပီးယား စာအုပ်တွေ၊ ဗုဒ္ဓတရားစာအုပ်တွေနဲ့ ခရစ်ယာန်သမ္မာကျမ်းစာအုပ်၊ ဗြိတိသျှ ကဗျာစာအုပ်ပါးပါးလေးတွေ၊ ပုံပြ အောက်စဖို့ ဒ် အဘိဓာန်စာအုပ်၊ မြန်မာစာအုပ်တချို့၊

အိန္ဒိယစာရေးဆရာ ရာဘင်တရာနတ်တဂိုးနဲ့ ရုရှား စာရေးဆရာ ဒေါ်စတိုယက်စကီးတို့ ရဲ့ စာအုပ်တွေ၊ အာရေဗျညများ စာအုပ်နဲ့ ချားလ်ဒစ်ကင်းရဲ့ စာအုပ်တွေရှိတယ်။ ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ အဖိုးတန်ရတနာတွေပါပဲ။ သေသေချာချာ အကြိမ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ဖတ်လို့ ထားပြီးသား စာအုပ်တွေ။

ဒီမြို့မှာ အင်္ဂလိပ်နဲ့ မြန်မာစာ ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်တဲ့ ကောင်လေး နည်းနည်းပဲရှိပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ ထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားလို့ စာသင်ခွင့်မရကြဘူး။ ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ပဲ စာသင်ရတယ်။

အဖေအကြိုက်ဆုံး စာအုပ်တွေဟာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအကြောင်း ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေဖြစ်ပြီး သွေးကြောတွေ၊ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေက ဘယ်လို အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြထားတယ်။ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်တွေကတော့ သူရဲကောင်းတွေနဲ့ စွန့်စားခန်းတွေအကြောင်း စာအုပ်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် သိပ္ပံစာအုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားချင်ယောင် ဆောင်ပေမယ့် အဖေက အရူးမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သိပ္ပံသင်ခန်းစာသင်ရင် အဖေက ဆုအနေနဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ဖတ်ခွင့်ပေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အဖေနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကို အမှတ်ရနေတာဟာ ဘာမှ အသုံးမဝင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဖေရဲ့ အသံတွေကို အလွမ်းဆုံးပါပဲ။ အဖေရဲ့ စာဖတ်သံ၊ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံတွေဟာ ဟောဒီ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရဲ့ နှလုံးခုန်သံလိုပါပဲ။ ဒီရက်တွေမှာတော့ အမေနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ စကားပြောနေကြတဲ့ အသံတွေပဲ ကြားရပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်က အဖေပြောခဲ့တဲ့ စကားသံတွေကို ကျွန်တော် ကြားယောင်နေဆဲပါပဲ။ “မင်း အမေကို ဂရုစိုက်နော် ချစ်ကို” လို့ စစ်အရာရှိ ခြောက်ယောက်၊ ခုနစ်ယောက်လောက်က ချုပ်ပြီး ကားပေါ်တင်နေချိန်မှာ အဖေက အော်ပြောခဲ့တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချအဖေ” လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောခဲ့တယ်။ သူကြားမယ် ထင်တာပဲ။

ကျွန်တော် ပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို တည်နိုင်ပါရဲ့ လား။ အဖြေက နိုးပါ။ ကျွန်တော် ပုန်းနေရတာနဲ့ ပဲ အချိန်တွေ ကုန်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ ပိုက်ဆံတွေဟာလည်း တစ်စတစ်စ လုံးပါးပါးလို့ လာတယ်။ အဖေမရှိပဲ ရပ်တည်ရတာ မလွယ်ပါဘူး။ ဒီအတွေးကြောင့် အမေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ညညအိပ်မပျော်ပဲ ငုတ်တုတ် ထထိုင်ရပေါင်း များ ပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မပြောကြဘူး။ အဖေ အသက်မှ ရှင်သေးရဲ့ လား။

အခန်း (၂)

“နေ့လယ်စာ စားပြီးရင် စကား ပြောကြတာပေါ့ ချစ်ကို”လို့ အမေက ထိုင်ခုံကို စားပွဲခုံရှေ့ကနေ ဆွဲထုတ်ရင်း ပြောတယ်။ “နောက်ကျနေပြီ။ ဒေါ်မုဆိုးမကြီးနဲ့ လဲလဲတို့ လက်ဖက်ရည် လာသောက်ကြလိမ့်မယ်။ ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိတယ်တဲ့ ”

ဒေါ်မုဆိုးမကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘေးအိမ်မှာ နေပါတယ်။ သူဟာ အဖေအကြောင်း သတင်းပေးလို့ အမေက လက်ဖက်ရည်တိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ သတင်းအစစ်ရဖို့ က မလွယ်ပါဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ ကောလာဟလတွေက မျိုးစုံပါပဲ။ ဆိုက်ကားစီး ခရီးသည် တွေဟာ ဆိုက်ကားဆရာတွေ နားပါးတာကို မေ့နေကြပြီး အချင်းချင်း သတင်းမျိုးစုံကို တီးတိုး ပြောတတ်ကြတယ်။

ကျွန်တော့်အဖေ ဘာကြောင့် အဖမ်းခံရတယ် ဆိုတာကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ပဲ ဒေါ်မုဆိုးမကြီး သိခဲ့တာ။ အစိုးရရဲ့ ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ခံထားရတဲ့ ဒီမိုကရေစီအရေး လှုပ်ရှားနေတဲ့ ခေါင်းဆောင် လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးကုပေးဖို့ ကျွန်တော့်အဖေ ညဘက် တိတ်တိတ်လေး အပြင်ထွက်တာကို လူတစ်ယောက်က မြင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက သူ့ကို ငွေကြေးထောက်ပံ့တာ အပါအဝင် ဆေးကုပေးလို့ အစိုးရက ဖမ်းခဲ့တာပါ။ အဖေ ဘယ်ထောင်မှာ အဖမ်းခံနေရတယ် ဆိုတာကို မပြောနဲ့ အသက်ရှင်သေးရဲ့ လား ဆိုတာတောင် ကျွန်တော်တို့ မသိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ လတိုင်းတော့ အဖေ့ရဲ့ စားသောက်စရိတ်အတွက်

အစိုးရဆီ ပိုက်ဆံပေးနေရတယ်။

အမေက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် လာချပေးတယ်။
“နင် ပိန်ပိန်လာလို့ တဲ့ ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက ငါ့ကို အပြစ်တင်တယ်။
ထမင်းစားပွဲကို သူလာကြည့်ပြီးရင် ငါ့ကို ဟင်းချက် သင်ပေးနေဦးမယ်”
လို့ အမေက ပြောတယ်။

အမေရဲ့ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်က ပါးချိုင့်လေး ချိုင့်ဝင်သွားတယ်။
ဒီပါးချိုင့်လေးထဲကို အဖေက နှစ်ဝင်ပြီးသွားကတည်းက ဘယ်တော့မှ
ပြန်ထွက်လို့ မရတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီပါးချိုင့်ကြောင့်ပဲ အဖေက
အမေ့ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့တာတဲ့ ။ ခုတော့ အမေ့မျက်နှာပေါ်က
အရေးအကြောင်းတွေက ဒီပါးချိုင့်ကို ဖုံးလွှမ်းစပြုနေပါပြီ။
“အမေ့လက်ရာကို သူကြိုက်မှာ ပါ။ တစ်ခါတလေ သူ နှစ်ခါပြန်၊
သုံးခါပြန်တောင် စားသေးတယ်။ လုံလုံလောက်လောက်ကော ရှိရဲ့
လား”လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

အမေဟာ ပြုံးနေဆဲပဲ။ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားပြီး ကျွန်တော့်အတွက်
သံပရာသီး လှီးပေးတယ်။ ကျွန်တော် အဖုံးကို ဖွင့်ပြီး ငါးပိရည်ကို
ခပ်လိုက်တယ်။ ထမင်းစားတိုင်း ငါးပိရည်က မပါလို့ မဖြစ်ပါပဲ။
အရောင်ဖျော့ဖျော့ ကြက်သားဟင်းကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော်က အမေ့ကို အရင်စားခိုင်းတိုင်း ဘယ်တော့မှ မစားဘူး။
သူလည်း ပိန်သထက်ပိန် လာပြီ။ ကျွန်တော် ကြက်သားဟင်းခွက်ကို
ကြည့်တော့ သူလုံးဝ မစားသေးဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ရှေ့အရင်စားပေမယ့်
သူ့အတွက် ကြက်သားဟင်းဖတ်များများ ချန်ထားတဲ့ ဗျူဟာကို
ပြောင်းလိုက်တယ်။

အမေက သံပရာခြမ်း သုံးခြမ်းနဲ့ ပြန်လာတယ်။ ကျွန်တော်

ပန်းကန်ပေါ် သံပရာရည်ညှစ်ချလိုက်ပြီး ထမင်းစားတယ်။ ဧည့်သည်
တွေမလာခင် ကျွန်တော် ကုန်အောင် မြန်မြန်စားတယ်။ လဲ့လဲ့ရှေ့မှာ
ကျွန်တော် ထမင်းစားရတာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိဘူးလို့
ခံစားရစပြုလာတယ်။ သူ့ရဲ့ နက်မှောင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို
စိုက်ကြည့်လိုက်တိုင်း ကျားကြီးတစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို
ထမင်းစားပွဲမှာ ပဲ ကိုက်စားတော့မလို ကျွန်တော် ခံစားရတယ်။

ကျွန်တော် စားပြီးတော့ အမေက ထမင်းစားစားပွဲကို
ပြန်သန့်ရှင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်နဲ့ အဝတ်ကိုဖာနေတယ်။
သူ့မျက်နှာပေါ်က အမူအရာက ကျွန်တော့်ကို သတင်းစာထဲက
အကြောင်းအရာကို မပြောစေချင်တဲ့ ပုံစံပဲ။ အဖေ့ရဲ့ စာသင်ဆိုတဲ့
အသံကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကြားယောင်နေမိတယ်။ ဒါနဲ့ ဗီရိထဲက
သင်္ချာစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

ဒီနေ့တော့ ဘယ်လိုမှ အာရုံစိုက်လိုမရမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်
ခဏလောက် စာလုပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေပြီးတော့ အမေ့မျက်နှာကို
လှမ်းကြည့်တယ်။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ကျောင်းဆရာ အင်တာဗျူးက
လေး နာရီမှာ စ မှာ ။ ဖြေချင်ရင် တတ်နိုင်သမျှ စောစော ထွက်ဖို့
လိုတယ်။ ပြီးတော့ မကြာခင် ဒေါ်မုဆိုးမကြီး ရောက်လာတော့မှာ ။
အမေက ကျွန်တော့်ကို တားတာထက် သူက ကျွန်တော့်ကို
ပိုတားကောင်း တားနိုင်တယ်လေ။

ခုလုပ်ရင်လုပ်၊ မဟုတ်ရင် ဘယ်တော့မှ လုပ်ခွင့်ရမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး ချစ်ကိုလို့ မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး မျက်လုံးပွတ်ရင်း
ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြောနေမိတယ်။ “အမေ”

လက်ထဲက အပ်ဟာ ရပ်မသွားဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေ

မျက်မှောင်ကြုတ်နေတယ်။

“အမေ” ကျွန်တော် ထပ်ခေါ်တယ်။

အမေ လှမ်းကြည့်တယ်။ “အေးပြော.... သတင်းစာထဲမှာ ဘာပါလဲ”

“အစိုးရက ကျောင်းဆရာတွေ ခန့်ချင်နေတယ်။ ဒီညနေ အင်တာဗျူးလုပ်မယ်တဲ့ ။ ကျွန်တော် သွားဖြေချင်တယ်”

“နင် သူတို့ ကို ယုံလို့ လား”

“တကယ် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အင်တာဗျူး အောင်ရင် သူတို့ အလုပ်ခန့်လိမ့်မယ်။ လစာနည်းနည်းနဲ့ စမှာ ဆိုပေမယ့် ...”

အမေက ချုပ်လက်စဟာကို ချပြီး မတ်တတ် ထရပ်တယ်။ “နင် ဒီအိမ်ကနေ မထွက်ရဘူး ချစ်ကို။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက ဒေါ်ယမင်းရဲ့ သားကို ဈေးထဲမှာ ရှိနေတုန်း စစ်သားတွေက သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး စစ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ သူ့အဖေက အိမ်မှာ ရှိနေတုန်းပဲ”

အမေပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီပုံစံနဲ့ ဆက်စခန်း သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အိမ်တွင်းပုန်းနေရင်း အမေက ပိန်သထက်ပိတ်လာသလို ပိုက်ဆံတွေလည်း ကုန်တော့မယ်။ ကျွန်တော် အဖေ့ကိုပေးတဲ့ ကတိတည်ရမယ်။

“ခေတ်တွေပြောင်းနေပါပြီ” လို့ ကျွန်တော် ပြောတယ်။ “ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက အကျဉ်းသားတချို့ကို လွှတ်ပေးတော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ တကယ်လို့ ဒီအလုပ်က အမှန်ဆိုရင် ရတဲ့ လစာနဲ့ အဖေ့ကို ထောင်ကလွှတ်တဲ့ အထိ ပိုက်ဆံ ပို့ပေးလို့ ရတာပေါ့”

အမေဟာ သူ့ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေနဲ့ အဝတ်အစား အပိုတွေကို

ရောင်းလို့ ကုန်ပြီ။ လျှပ်စစ်မီးဖို၊ ပန်ကာ၊ ရေဒီယိုနဲ့ အိုးတွေခွက်တွေ တော်တော်များများကို ရောင်းခဲ့ပြီးပြီ။ ပြီးခဲ့လတုန်းက အဖေ့ရဲ့ ဆေးပစ္စည်းတွေတောင် ရောင်းခဲ့ရသေးတယ်။ အဖေက ကျွန်တော်တို့ကို အစာစားစေချင်မှာ ကို သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ အဖိုးတန်တာဆိုလို့ ဗီရိုထဲက စာအုပ်တွေပဲရှိတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ စာအုပ်တွေပဲ ရောင်းဖို့ ကျန်တော့တယ်” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ အမေ ဘာပြန်ပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။

“မရောင်းဘူး။ ဒီစာအုပ်တွေက ငါတို့ မယူခင်မှာ နင့်အဖေ အင်္ဂလန်က ပြန်လာတုန်း ဝယ်ခဲ့တာ။ ဒါကိုရောင်းတာက....”

ဒီတစ်ကြိမ် မတ်တတ်ရပ်တာက ကျွန်တော်ပါ။ “ဘာဖြစ်လဲ အမေ။ အဖေ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ဝန်ခံလိုက်ရာ ရောက်မှာ စိုးလို့ လား။ သူပြန်မလာရင် ဘာလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံတွေကုန်ပြီ”

“မင်းအဖေ ပြန်လာမှာ ပါ ကောင်လေး” လို့ သူ အသံထိန်းပြီး ပြောတယ်။ “သူ အသက်ရှင်နေသေးတယ်။ သူ့နှလုံးခုန်သံကို ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ ကြားနေတယ်”

အရိုသေတန်တဲ့ စကားတွေ ထွက်လာမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားလိုက်တယ်။ အယူသီးတာတွေ၊ အဘွားကြီးတွေရဲ့ စကားတွေက အဖေ အသက်ရှင်ဖို့ မကူညီနိုင်ပါဘူး။ “နိုင်ငံတော် ရန်သူ” လို့ သတ်မှတ်ခံထားရသူတွေ ကို သူတို့ ဘယ်လို ဆက်ဆံကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသိပြီးသားပါ။

“ဒီလို ပုန်းနေရတာ မလွယ်ဘူးဆိုတာ အမေသိပါတယ် ငါ့သား” လို့ သူစကားကို ဆက်တယ်။ “မင်းစိတ်ပြောင်းပြီး ဘုန်းကြီး

သွားဝတ်နေပါလား”

ဒီအကြံက မဆိုးဘူးဆိုတာ အမေသိတယ်။ စစ်သားတွေက ဘုန်းကြီးတွေကို အနှောင့်အယှက် မပေးကြဘူး။ ကျွန်တော့်အရွယ် ကောင်လေးတွေဟာ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက် ဘုန်းကြီး ဝတ်နေတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ ဘုန်းကြီး မဝတ်နိုင်ဘူး။ အဖေ့ရဲ့ အမေ့ကို ဂရုစိုက်ဆိုတဲ့ စကားသံကို ကျွန်တော့် သွေးထဲသားထဲ၊ နှလုံးသားထဲ ကြားယောင်နေတယ်။ သူ့ကို ဆွဲခေါ်သွားချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့တာကို မှတ်ဉာဏ်ထဲ စွဲထင်လို့ နေတယ်။

“မဝတ်ဘူးအမေ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက လစာမပေးဘူး”

“ငါ စက်ချုပ်ပြီး ရှာစားလို့ ရပါတယ်။ မင်း အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့” လို့ အမေက ပြောတယ်။

ဒီစကားလုံးက ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲ စူးဝင်လာတယ်။ ‘အန္တရာယ်ကင်းတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားဟာ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်လို အမေက ကျွန်တော့်ကို ပစ်သွင်းလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော် အန္တရာယ် ကင်းချင်မှ ကင်းဦး။ အိမ်လခပေးဖို့ မရှိတော့သလို စားဖို့ လည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီအတွက် ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

အမေက လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကျွန်တော့်ပါးကို ရိုက်လိုက်တယ်။ “တော်စမ်း” လို့ အမေက တုန်ယင်စွာ ပြောတယ်။ “သူတို့ ငါ့ယောက်ျားကို ခေါ်ပြီးပြီ။ သားကိုပါ ထပ်အဆုံးမခံနိုင်ဘူး”

တံခါးခေါက်သံကြားလို့ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဘယ်သူလဲ” လို့ အမေက မေးတယ်။ သူ့အသံက တုန်နေဆဲပဲ။

အဖေ့ကို စစ်သားတွေလာဖမ်းတဲ့ နေ့တုန်းကလည်း ကျွန်တော်
အပြင်ကို သွားဖို့ အကြောင်း အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အဖေက
ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလန်က ကောလိပ်တစ်ခုမှာ
ကျောင်းသွားတက်စေချင်တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အဲဒီမှာ ရှိနေဆဲပဲ။
ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်တက်ရဖို့ သူတို့ တွေ ကူညီပေးနိုင်တယ်။ အမေက
ကျွန်တော့်ကို မသွားစေချင်ဘူး။ အမေ့နောက်ဆုံးစကားက အဖေ့ကို
စိတ်ဆိုးစေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် အမေ့ကို လက်ဆွဲထားတယ်။ စစ်တပ်က ကျွန်တော့်ကို
လာခေါ်ရင် ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်လေးတွေကို ညတွေမှာ
ထပ်ငိုကြွေး မနေစေချင်ဘူး။ “ပြောလေ။ ဘယ်သူလဲ မေးနေတယ်” လို့
ကျွန်တော် ဝမ်းခေါင်းသံနဲ့ မေးလိုက်တယ်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်
ဆုပ်လို့ ထားတယ်။

အခန်း(၃)

ရှေ့တံခါးပတ္တာက တကျိကျိ မြည်နေတယ်။ အက်ကွဲကွဲအသံတစ်သံ ထွက်လာတယ်။ “ဝင်းဝင်းရေ။ နင့်ကောင်လေး မီးဖိုချောင်မှာ အော်နေတာ ငါကြားတယ်။ သူ့ အပြင်မှာ စာအုပ်ထွက်ဖတ်တာ ငါတွေ့တယ်”

ဒေါ်မုဆိုးမကြီးပါပဲ။ အမေက ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မတ်တတ် အမြန်ထရပ်ပြီး မျက်မှန်ကို ပွတ်လိုက်တယ်။ လဲ့လဲ့ဟာ သူ့အမေနောက်ကနေ ဝင်လို့ လာတယ်။ အစိမ်းရောင် ထဘီနဲ့ သူဟာ သစ်ခွပန်းလေး တစ်ပွင့်လိုပဲ။ သူ့ရဲ့ ခရမ်းရောင် အင်္ကျီလေးက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲကို နေရောင်ခြည်ကို သယ်ဆောင်လာသလိုပဲ။

ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေတယ်။ ခါးပေါ်လက်ထောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေ့တယ်။ “ဒီတစ်ခေါက် ဘာကြောင့် ရန်ဖြစ်ကြတာတုန်း ပြောပါဦး”

အမေက ပြုံးပြလိုက်တယ်။ “အစ်မရေ သူက အိမ်ကနေ ထွက်သွားချင်နေလို့ တဲ့ ” အမေက သူ့ကို အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတတ်တယ်။ “သူတစ်ခုခု လုပ်ပြချင်နေတယ်။ သူလည်း သတ္တိ ရှိတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ဆိုတာ ပြချင်နေတယ်”

ကျွန်တော်တို့ တိတ်သွားကြတယ်။ ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက ရှေ့တိုး

လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြောတယ်။ “နင် ကောလိပ်
သွားတက်ချင်နေတယ်ပေါ့။ စာအုပ်တွေဖတ်ရုံနဲ့ ဆရာဝန်
မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောစမ်းပါဦး” လို့ သူက ပြောတယ်။ သူက
ကျွန်တော့်သင်္ချာစာအုပ်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဒိုင်းလို ကိုင်ထားတယ်။
“နင်က အဖေတူမျိုး။ ငါကတော့ နိုင်ငံခြားပညာရေးကို
အထင်မကြီးဘူး။ သူတို့ တွေ နင့်အဖေခေါင်းထဲ
ထည့်ပေးလိုက်တာတွေကြောင့် သူဟာ မြန်မာပြည်မှာ အတော်ဆုံး
ဆရာဝန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ သူက ဘုရားပေးတဲ့ ပါရမီရလို့
သာဖြစ်တာ”

ဒေါ်မုဆိုးမကြီးနဲ့ အမေတို့ ဒီရွာဟောင်းကြီးက အယူအဆတွေကို
လက်ခံကြတာကို ကျွန်တော် စိတ်ပျက်မိတယ်။ အဖေပညာက
ဘုရားပေးတာတဲ့ ဟုတ်လား။ သူဟာ စေ့စပ်သေချာတဲ့ မှတ်စုတွေ
ထုတ်လေ့ရှိတယ်။ လူနာမှတ်တမ်းကို သေသေချာချာ လေ့လာတယ်။
နာရီပေါင်းများစွာ ကြည့်တယ်။ အလုပ်ကြိုးစားတာနဲ့
ဉာဏ်ကောင်းတာက ဆေးလောကမှာ အောင်မြင်ရေးအတွက်
သော့ချက်ပဲဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ လူတိုင်းက ဘာလို့ များ ကျွန်တော်
ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်နေတယ် ထင်ကြသလဲ မသိဘူး။ သွေးတွေ၊
ကျိုးကြေနေတဲ့ အရိုးတွေနဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်မလုပ်ချင်ပါဘူး။
ကျွန်တော်ဆေးပညာကို မကြိုက်တာ လွဲတစ်ယောက်ပဲ သိပါလိမ့်မယ်။
ကျွန်တော် အဲဒီ အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောဖူးတာလဲ
သူတစ်ယောက်ပဲရှိတာကိုး။

“မင်းမျက်နှာက အားလုံးသိနေတယ်ဆိုတဲ့
မျက်နှာပေါက်မျိုးလုပ်နေတာကို ငါသဘောမကျပါဘူး” လို့
ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်တဲ့ လေနဲ့ ပြောတယ်။

“နင့်အဖေက ပါရမီရှိတယ်။ သူ့မျက်နှာက လူတွေကို ဆေးမကုခင်ကတည်းက တစ်ဝက်လောက် သက်သာစေနိုင်တဲ့ မျက်နှာမျိုး။ သူ့မျက်လုံးတွေက တောက်ပနေတယ်။ သူ လူနာဆီက ပြန်ရင် လူနာရဲ့ စိုးရိမ်သောကတွေကိုပါ သူ့အိတ်ထဲမှာ ထည့်ယူသွားသလိုမျိုး ဖြစ်စေတယ်”

“အစ်မပြောချင်တာကို ကျွန်မ သိတယ်” လို့ အမေက ဝင်ပြောတယ်။ “ကိုညွန့်ရဲ့ ဆရာဟောင်းတစ်ယောက် ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက လက်ဖက်ရည် လာသောက်တယ်။ သူက ကိုညွန့် အဆင်ပြေမှာ ပါ။ စိတ်မပူနဲ့ လို့ ပြောသွားတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ယုံတယ်။ သူပြန်တော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ ငြိမ်းချမ်းပြီး ကျန်ခဲ့တယ်”

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်လိုက်တယ်။ အဲဒီလူကြီး အမေ့ကို ကြည့်တဲ့ မျက်နှာပေါက်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်။ သူလာလည်တုန်းက ညဘက်အချိန်၊ ရေနံဆီမီးအိမ် အလင်းရောင်က ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာတွေပေါ်မှာ ထူးခြားတဲ့ အရိပ်တွေအဖြစ် ထင်နေခဲ့တယ်။ အဘွားကြီးတွေရဲ့ ပုံပြင်တွေ၊ အကြောက်တရားတွေကို ကျွန်တော် ညည်းငွေ့လှပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ အမှန်တရားကို ပြောသင့်ပြီ။ “ကျွန်တော် ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“စာ သ င် မှာ ဟုတ်လား” လို့ ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက မေးတယ်။ “မင်းအဖေက မင်းကို ဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်တာလေ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ရွေးချယ်ရင်လည်း သူ ကျေနပ်နေမှာ ပါ”

ဒေါ်မုဆိုးမကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတယ်။ “ဘာပဲပြောပြော မင်း အရမ်းငယ်ပါသေးတယ်”

“အမေ ပြောနေတာလည်း အဲဒါပဲ” လို့ အမေကပြောတယ်။ သူ့ခေါင်းကို ခါရင်း လက်ဖက်ရည်ဖျော်ဖို့ မီးဖိုထဲ ဝင်သွားတယ်။

“ဒီနေ့ ဘာမှန်မှ မလုပ်နဲ့ တော့နော်။ ငါတို့ အိမ်မှာ ထမင်းအများကြီး စားခဲ့ပြီးပြီ” လို့ ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက ပြောတယ်။

အမေနဲ့ မတူတာက ဒေါ်မုဆိုးမကြီးမှာ ပုံမှန်ဝင်ငွေ ရှိတယ်။ သူ့ယောက်ျား မသေခင်က စာတိုက်အရာရှိ ဖြစ်ခဲ့တော့ အစိုးရဆီကနေ သူ ပုံမှန် ပင်စင်လစာရတယ်။

ကျွန်တော် ထိုင်ခုံ နှစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ သူ့အမေ ထိုင်ပြီးတော့ လဲ့လဲ့လည်း ဝင်ထိုင်တယ်။ သူ့ဆီက ကျွန်တော် ဆပ်ပြာနံ့သင်းသင်းလေး ရလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ တောက်ပတဲ့ ဆံပင်တွေဟာ ပခုံးပေါ် ဝဲကျလို့ နေတယ်။

သူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ “ဒီနေ့ကော စာသင်ပေးဖို့ အချိန်ရှိလား။ စာမသင် ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ။ ကျွန်မက အစ်ကိုလို မြန်မြန်နဲ့ မတတ်ဘူး”

လဲ့လဲ့နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တူတူကြီးပြင်းလာခဲ့တာ။ တစ်ယောက် ခြံထဲမှာ တစ်ယောက် ဆော့ကစားနေကြ။ သူဟာ ကျွန်တော့် ညီမလိုပဲ။ ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက သူ့ကို စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို အမြဲ ပြောလေ့ရှိတယ်။ လဲ့လဲ့နဲ့ တူတူရှိနေရတာ စိတ်ချမ်းသာပြီး ငြိမ်းချမ်းတယ်။ နောက်တော့ ခဏလေးတွင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။ သူက ကဗျာဆရာ တင်မိုးရဲ ကန္တာရနှစ်များ ဆိုတဲ့ ကဗျာကို ဖတ်နေခဲ့တယ်။

သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ကျွန်တော် အသက်တောင် မရှူနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ ညို့ညို့နက်မှောင်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ အမြဲတောက်ပနေတယ်။ ပုလဲလုံးလေးတွေလိုပဲ။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ဘာလို့ စွေးစွေးနီနေတာလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော် မြန်မြန် ထရပ်လိုက်တယ်။ “သင်ခန်းစာပြီးပြီ” လို့ ကျွန်တော် ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ပြောတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစလို့ အဲဒီ ကဗျာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ဖတ်မိတိုင်း ကျွန်တော် လဲလဲရဲ့ အပြုံးနဲ့ သူ့အသားအရေလှလှကို မြင်ယောင်နေမိတယ်။ သူ ကျွန်တော့်နားမှာ ရှိတိုင်း ကျွန်တော့်နှလုံးသား နက်နက် တစ်နေရာမှာ တုန်ခါစ ပြုလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ စိတ်ကို လဲလဲ ရိပ်မိသွားမှာ စိုးလို့ အဲဒီနေ့ကစလို့ စာသွားမသင်ပေးဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒီ ထက်ပိုဆိုးတာက အမေ ရိပ်မိသွားမှာ ကိုပါပဲ။

ခုတော့ ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်လို့ နေတယ်။ “နင်ဟာ ဝါးပင်လိုကြီးလာတာပဲ။ အရပ်ရှည်လာ၊ ပိန်လာတယ်။ ဆံပင်ညှပ်တော့” လို့ သူ ပြောတယ်။

အမေက ဗန်းတစ်ချပ်နဲ့ ပြန်ထွက်လာတယ်။ လက်ဖက်ရည်ကတော့ ဈေးပေါနေတုန်းပဲ။ ဒီနေ့မနက်အိမ်ရှေ့မှာ လာရောင်းတဲ့ ဘီစကစ်မုန့်သည် ဆီကနေ ဝယ်ထားတဲ့ ဘီစကစ်မုန့်တွေကို မရောင်းရသေးတဲ့ ကြွေပြားပေါ် စီစီရီရီ တင်ပြီး ယူလာတယ်။

“သူဝလာအောင်လို့ ပုစွန်ဟင်းချိုတိုက်ရမယ် ဝင်းဝင်း။ စာသင်ဦးမယ်တဲ့ သူက။ ဟားဟား ရယ်တောင် ရယ်ချင်သေးတယ်။ သူ့ခြေထောက်ပေါ်တောင် သူ မရပ်နိုင်တဲ့ လူကများ ” လို့

သူကပြောတယ်။

အမေဟာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့ပါးချိုင့်လေး နက်ဝင်သွားတယ်။ “သမီးလေး လဲလဲ အဒေါ်သားလေး အဲလောက်တောင် ပိန်နေလား” လို့ အမေက မေးလိုက်တယ်။

လဲလဲက ရှက်ရှက်နဲ့ ပြုံးပြီး ပြောတယ်။ “မဝိန်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ။ ကိုချစ်ကိုက ဟိုလေ အရင်လို ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ”

ကျန်းကျန်းမာမာတဲ့ ။ သူ ဘာပြောမလို့ လုပ်ပြီးမှ စကားပြောင်းသွားတာလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော် မျက်မှန်ကိုနှာခေါင်းပေါ် တွန်းတင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်ရင် လုပ်နေကျ အကျင့်ပါပဲ။

“နင့်အကြံကို ပြောပါဦး ချစ်ကို” လို့ ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက ရုတ်တရက် မေးတယ်။

“ဒီနေ့ ခန်းမမှာ သူတို့ ကျောင်းဆရာ အင်တာဗျူးလုပ်ကြမယ်။ ဗမာတွေ မသိနားမလည်တာ ဆိုးတယ်လို့ အစိုးရက ပြောတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အစိုးရပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အမေသာ ခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော် ဒီစာမေးပွဲကို လွယ်လွယ် အောင်ပါတယ်”လို့ ကျွန်တော် သတင်းစာ ကြော်ငြာပြရင်း ပြောလိုက်တယ်။

ဒေါ်မုဆိုးမကြီးဟာ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်တယ်။ “စာဖတ်တတ်၊ ခဲတံကိုင်တတ်တဲ့ ကောင်လေးတွေဟာ မတတ်တဲ့ သူထက် ပိုတော်တာတော့ အမှန်ပဲ။”

သူ စာမဖတ်တတ်တာကို ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်။ “ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ပါဘူး” လို့ ပြောပြီး သတင်းစာ ပြန်ယူလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာပါ။
အဖေ့လိုပဲ မတူကွဲပြားတာကို လုပ်ချင်တာပါ”

“အင်း”လို့ သူ သက်ပြင်းချတယ်။ သူ တော်တော်ကြာအောင်
တိတ်ဆိတ်သွားပြီး စဉ်းစားလို့ နေတယ်။ နောက်တော့ “သူသွားပါစေ
ဝင်းဝင်း” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အခန်း (၄)

ကျွန်တော့်နားကိုတောင် ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်။ သူက အမေ့လိုပဲ ကျွန်တော် အိမ်က ထွက်သွားမှာ ကို အမြဲတားတတ်တဲ့ သူလေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မပါပဲ ကျွန်တော် သွားလို့ ရတဲ့ နေရာဆိုလို့ လဲ့လဲ့ကို စာသင်ပေးတဲ့ နေရာပဲရှိတယ်။ အဲဒီ အမှန်တရားကို တွေးမိတော့ ကျွန်တော် ရှက်မိတယ်။ ဒေါ်မုဆိုးမကြီးဟာ ကျွန်တော့်ကို အိမ်မှာ ပဲနေတာ ပိုလုံခြုံတယ်လို့ အမြဲပြောနေကျပဲ။ နောက်တော့ ကျွန်တော် ပေးထားတဲ့ ကတိတည်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောမိတယ်။

“ဘာပြောလိုက်တယ် အစ်မ။ ချစ်ကိုကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ထွက်သွားခိုင်းမလို့ လား” လို့ အမေက မေးလိုက်တယ်။

“အစ်မ စောင့်ရှောက်မှာ ပေါ့” လို့ တံခါးပေါက်ကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်မုဆိုးမကြီး ပြောတယ်။

အဖေ့ကို စစ်သားတွေ လာခေါ်တုန်းက ဒေါ်မုဆိုးမကြီး ကျွန်တော်တို့ နဲ့ အတူရှိနေပေးခဲ့တာကို ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျေးဇူးတင်မိခဲ့တယ်။ လက်နက်ကိုင်ထားတဲ့ စစ်ဗိုလ်က သူ့ရှေ့မှာ မောက်မောက်မာမာ ရှိခဲ့တာတောင် သူက ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ရှိနေခဲ့တယ်။ ကြက်သားသည် ၀၀တုတ်တုတ်ကြီးက အလေးခိုးလို့ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ သူရန်တွေ့ခဲ့တာကို ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ အဖေ အဖမ်းခံရတုန်းက သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အိမ်ကို

အလည်ရောက်နေခဲ့တယ်။ တစ်ခါတလေ သူတို့ မိသားစု
ဒီကိုလာလည်တာ အစိုးရကို အကြောင်းကြားရလားလို့ ကျွန်တော်
တွေးမိတယ်။

“သမီးလည်း နေ့တိုင်း အဖော်လုပ်ပေးပါ့မယ်” လို့ လဲ့လဲ့က
ထပ်ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား သူ
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံ တွေ့ရတယ်။ ဒီကောင်မလေးဟာ
ကျွန်တော့်လိုကောင်ကို ကြိုက်နိုင်ပါ့မလား။ လဲ့လဲ့ဟာ
တကယ့်ယောက်ျား၊ သူ့ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ သူရဲကောင်းလိုလူနဲ့ မှ
ထိုက်တန်တာ။ ကျွန်တော့်လို အမေ့အိမ်မှာ ပုန်းနေရတဲ့ ကောင်နဲ့
မတန်ပါဘူး။

ဒေါ်မုဆိုးမဟာ လက်ဖက်ရည် တစ်ကျိုက်မော့လိုက်တယ်။ “သူဟာ
ဘာမှ မလုပ်တတ်တဲ့ ပုံပေါက်ပေမယ့် သူ စာသင်နိုင်တယ်။ ငါ့သမီး
တကယ့်ပညာတတ်ကြီး တစ်ယောက်လို စာရေး၊ စာဖတ်နိုင်ပြီဆိုတာ
ငါသိတယ်။ သူ့ကျေးဇူးပေါ့”

“သူတော်တာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ စာသင်တာကလည်း ကောင်းတဲ့
အလုပ်ပါ။ ဆေးကုစလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မလိမ်ဘူးလို့ ကျွန်မတို့
ပြောနိုင်လို့ လား။ သူ အပြင်ထွက်တာ မလုံခြုံဘူး” လို့ အမေက
ပြောတယ်။

“အိမ်ထဲမှာ နေရင်လည်း မလုံခြုံပါဘူး ညီမရယ်” လို့
ဒေါ်မုဆိုးမကြီးက ညင်ညင်သာသာ ပြောတယ်။

သူ့လေသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ကြည့်မိတယ်။ အဲဒါ
ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲမှာ နေတာတောင် မလုံခြုံဘူးလား။

ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အိမ်နီးချင်း အဒေါ်ကြီးဟာ အမေ့ကို နာမည်တပ်လို့ ခေါ်လေ့ရှိပေမယ့် ခုလို ကြင်နာရမယ့် အချိန်မျိုးမှာ ညီမလို့ သုံးတတ်တာကို ကျွန်တော် သတိပြုမိတယ်။

“မလုံခြုံဘူး ဟုတ်လား အစ်မ”

ဒေါ်မုဆိုးမဟာ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်လိုက်တယ်။ “သူ စစ်ထဲမဝင်ရသေးဘူးလေ။ သူ ဝင်ရတော့မယ့် အချိန်ရောက်နေပြီ။ သူ အပြင်ထွက်ပြီး ဒီအလုပ်လျှောက်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ သူ့ကို သူတို့လိုက်ရှာနေပြီလို့ ဈေးထဲမှာ ပြောသံကြားတယ်။ သူ စစ်တိုက်ရင်တိုက်၊ မဟုတ်ရင် ထောင်ထဲကို သူတို့ ပို့ချင်နေကြတယ်”

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်စွာနဲ့ ထိုင်ခုံကျောကို မှီလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်လည်ချောင်း တစ်ဆို့သွားပြီး အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့သွားတယ်။ အမေက လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မျက်နှာကို အုပ်လိုက်တယ်။

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သွားတယ်။ နောက်တော့ ဒေါ်မုဆိုးမ စကားဆက်ပြောတယ်။ “သူက ကိုဂျွန်ရဲ့ သားပါ။ ပြီးတော့ ညီမရဲ့ သား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူရင်ဆိုင်နိုင်ပါ။ ခွင့်ပြုလိုက်ပါ ညီမ”

“သေချာတယ်နော်” လို့ အမေ ခေါင်းထောင်ပြီး မေးတယ်။ လဲ့လဲ့ပေးတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ မျက်ရည်သုတ်လိုက်တယ်။

“အစ်မ စိတ်ထဲကနေ သိနေတယ်” လို့ ဒေါ်မုဆိုးမကပြောပြီး ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်မေးတယ်။ “အင်တာဗျူးက ဘယ်အချိန်လဲ”

“လေးနာရီ” ကျွန်တော်အသံကို ထိန်းပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ခုတောင် သုံးနာရီ ထိုးနေပြီ” လို့ ဒေါ်မုဆိုးမက ပြောတယ်။
“ပုဆိုးချွတ်လိုက်။ အင်တာဗျူးကို ဘောင်းဘီနဲ့ သွားတာ ပိုကောင်းတယ်”

ကျွန်တော် အခန်းထဲသွားပြီး ချည်သားအင်္ကျီ ဘောင်းဘီ လဲဝတ်လိုက်တယ်။ ဒေါ်မုဆိုးမ ပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ဘဝ အနာဂတ်အတွက် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရမှာ ပါ။ ကျွန်တော့်အဖေ ရှိခဲ့တုန်းက အချိန်တွေကို ပြန်သတိရမိတယ်။ သူသာရှိနေရင် ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြရမှာ ပါ။

ကျွန်တော်ပြန်ထွက်လာတော့ ဒေါ်မုဆိုးမက ပြုံးတယ်။
“ပေးစရာရှိတယ် ချစ်ကို။ လဲ့လဲ့ရေ လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါဦး။ ဒေါ်ဝင်းဝင်းကိုပါပေးလိုက်”

လဲ့လဲ့ဟာ သူ့အမေရဲ့ အိတ်ထဲက အိတ်နှစ်အိတ်ကို ထုတ်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ အမေ့ကို တစ်ခုစီပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွေ ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အဖေငယ်သေးတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတုန်းကလိုပဲ အဖေမျက်လုံးတွေက ကြင်နာပြီး တက်ကြွနေတယ်။ သူ့ကို သတိရမိတာကြောင့် ကျွန်တော် အသက်တောင် မရှူနိုင်တော့ဘူး။ အဖေ အသက်ရှင်နေပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းမိတယ်။ အမေဟာ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်ပြီး ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်တွေ ကျလို့ လာတယ်။ ကျွန်တော် လက်နဲ့ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒါ ဘွဲ့ယူတုန်းက ဓာတ်ပုံတွေ။ သမီးတို့ ရွာက အမျိုးတစ်ယောက်က အဲဒီ ကောလိပ်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ သူ

ဖလင်တွေယူလာလို့ ဒီပုံတွေရတာ ။ မြို့ထဲက စိတ်ချရတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ပုံကူးလာခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမလဲတောင် မသိပါဘူး” လို့ အမေက အသံကို ထိန်းပြောတယ်။ “ကျွန်မတို့ ဆီမှာ သူ့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါ ကျွန်မတို့ စတွေ့တုန်းက ပုံစံအတိုင်းပါပဲ”

ရုတ်တရက် အမှန်တရားကို တွေးမိသွားတယ်။ ဒါ ဒေါ်မုဆိုးမရဲ့ နှုတ်ဆက်လက်ဆောင်ပါပဲ။ အစိုးရက ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်နေပြီဆိုတဲ့ ကောလာဟလကို သူကြားထားတာ တော်တော် ကြာပြီထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် နှစ်စုံကူးပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံပေးတာပေါ့။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်။ ကျေးဇူး အများကြီးတင်ပါတယ်” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

သူ ဓာတ်ပုံတွေယူပြီး ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကြယ်သီး တပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဘောပင်တွေ၊ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ တခြား အဖိုးတန်တာတွေကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတာ သူသိတယ်။ အမေက ဘာမှ ထွက်မကျအောင် ကြယ်သီးကောင်းကောင်း တပ်ပေးထားတယ်။

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်” လို့ ဒေါ်မုဆိုးမ ကပြောတယ်။ “စာမေးပွဲမီအောင်လို့ ဆိုက်ကားနဲ့ သွား။ ဒီလို ကြောက်လန့်စရာ အချိန်မှာ ကျောင်းဆရာ ဖြစ်ဖို့ သတ္တိရှိရှိစွန့်စားတဲ့ သမက်မျိုးကို လိုချင်တဲ့ မိန်းမတွေ အများကြီးပဲ”

ကျွန်တော် ပါးစပ်ဟသွားတယ်။ ကျွန်တော် ကြားလိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ ကျွန်တော် ကြားလိုက်တာပါ။ ဒေါ်မုဆိုးမဟာ

ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လို့ နေတယ်။ ကျွန်တော် လဲ့လဲ့ကို မကြည့်ရဲလောက်အောင် ရှက်သွားတယ်။ လဲ့လဲ့ ဘယ်လိုများ တွေးမလဲ။ ကျွန်တော် မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး ခိုးကြည့်လိုက်မိတယ်။ လဲ့လဲ့ဟာ အမေ့ပဲခုံးကို မှီလို့ နေပြီး အဖေပုံတွေကို ကြည့်နေတယ်။

“ဘာစောင့်နေတာလဲ ကောင်လေး” လို့ ကျွန်တော့်ကို ဒေါ်မုဆိုးမက မေးတယ်။ “သွားတော့၊ ဂရုစိုက်သွား”

“မမှောင်ခင် ပြန်လာခဲ့နော်ချစ်ကို” လို့ အမေက ကျွန်တော့်ကို ကုတ်အင်္ကျီပေးရင်း ပြောတယ်။ “အမေ စောင့်နေမယ်။ မင်း အရွယ်ကောင်လေးတစ်ယောက် အပြင်မှာ ရှိတာ အန္တရာယ်များ တယ်။ လူစိမ်းတွေနဲ့ မျက်လုံးမဆုံမိစေနဲ့ ”

ကျွန်တော် ဖိနပ်စီးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေမိမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကျွန်တော် အပြင်မထွက်တာ လေးလလောက်ရှိပြီ။ ထွက်ရင်လည်း အမေပါတယ်။ ခုမှ တစ်ယောက်တည်း မြို့ထဲ ထွက်ရမှာ ကျွန်တော် အဆင်ပြေပါ့မလား။

နောက်ဆုံးတော့ လဲ့လဲ့က ကျွန်တော့်ကိုချိုသာတဲ့ အပြုံးနဲ့ ပြုံးပြီး ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် ရင်ကော့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သွားမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းကို မော့လို့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော် သူရဲကောင်း တစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်နိုင်တာပေါ့။

အမေက ကျွန်တော့်ကို ကျပ်တန်တချို့ပေးတယ်။ ကျွန်တော် မယူချင်ပေမယ့် သူ အတင်းပေးတယ်။ “လိုလိုမည်မည်ပေါ့ သားရယ်” လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

ဒေါ်မုဆိုးမက ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။ အလင်းရောင်

ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ စူးခနဲဝင်လာတာက အိမ်ဟာ ဂူတစ်လုံး
ထင်မိစေတယ်။

ကျွန်တော် လက်ကို မြှောက်ပြီး “ညကျမှ တွေ့မယ်” လို့
ပြောလိုက်တယ်။

“မနက်ဖြန် စာသင်ပေးမှာ လား အစ်ကို” လို့ လဲ့လဲ့က မေးတယ်။

“မနက်ဖြန် သင်ပေးမယ် လဲ့လဲ့” လို့ ကျွန်တော် တံခါးပိတ်ရင်း
ပြောလိုက်တယ်။

အခန်း (၅)

သစ်ပင်တွေ စီရီနေတဲ့ လမ်းပေါ် ဆိုက်ကားဟာ အရှိန်နဲ့ နင်းလို့ နေတယ်။ ကျွန်တော် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကျောမှီထိုင်ရင်း အမေက သူစိမ်းတွေနဲ့ မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ဖို့ သတိပေးလိုက်တာကို အမှတ်ရနေမိတယ်။

လမ်းဘေးဈေးသည် တွေဟာ ညနေဈေးအတွက် ကုန်စည်တွေ ခင်းကျင်းလို့ နေတယ်။ ဆိုက်ကားဟာ လမ်းထဲမှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေတဲ့ ကလေးတွေကို ရှောင်နင်းနေရတယ်။ ဒီကလေးလေးတွေဟာ ကျောင်းမှာ ရှိသင့်နေပေမယ့် ဒီလို ဆော့နေဖို့ ကလွဲလို့ ရွေးစရာ မရှိဘူး။ ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားတာ အချိန်အတော်ကြာပြီမို့ ဘယ်သူမှ စာသင်ခွင့်မရကြဘူး။

အဖေကျေးဇူးကြောင့် ဒီလိုကလေးတွေကို ကျွန်တော် စာသင်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ လဲ့လဲ့ကို စာသင်ပေးတဲ့ အတွေ့အကြုံက ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်မှု ရှိစေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ပုံမှန် အတန်းသင်ခန်းစာတွေ မရှိသလို၊ စာမေးပွဲတွေလည်း မဖြေခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒီအတွက် တာဝန်ရှိသူတွေက ကျွန်တော့်ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားမှာ လား မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော် ရှေ့ထွက် ရင်ဆိုင် ပြောဆိုဖို့ လိုတယ်။ ကျွန်တော့် အရည်အချင်းကို သူတို့ စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ လိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့။

မြို့တော် ခန်းမ ထဲမှာ လူတွေ ပြည့်လို့ နေတယ်။

ယောက်ျားလေးအများ စုပါတဲ့ လူငယ်လေးတွေချည်းပဲ။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို အပြင်ထွက်ပြီး အိမ်နီးချင်းကောင်လေးတွေနဲ့ ဘောလုံးကန်ဖို့ အားပေးလေ့ရှိတယ်။ အဖေစကားကို ကျွန်တော် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ လိုက်နာလေ့ရှိပေမယ့် ကစားပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် စာအုပ်တွေပဲ လှန်ဖတ်လေ့ရှိတယ်။ အပြင်မထွက်ဖို့ အမေတားခဲ့တဲ့ ဒီ လ တွေ မှာတော့ ကျွန်တော် ရွယ်တူကောင်လေးတွေကို သတိရမိတယ်။ ကျွန်တော် လူတွေ ရေကြည့်တော့ စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက်ရှိပြီး အများ စုက ပုဆိုးဝတ်ထားကြတယ်။ နှစ်ယောက်လောက်ကသာ ကျွန်တော့်လို ဘောင်းဘီ ဝတ်လို့ ထားတယ်။ အခန်းထဲမှာ ကောင်မလေး လေးယောက်လည်း ရှိတယ်။

“ငါတို့ စောင့်နေတာ နှစ်နာရီကျော်ပြီ” လို့ အရပ်ပုပု၊ ပိန်ပိန်ကောင်လေးက ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ကပ်ပြောတယ်။ “ညာခေါ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါတို့ ဒီကနေ ထွက်ရအောင်”

ကျွန်တော် သတိပြုမိသွားတယ်။ သူပြောတာ မှန်နိုင်လား။

“နည်းနည်းလောက် ထပ်စောင့်ကြည့်မလား အစ်ကို” လို့ ကောင်မလေးက ကောင်လေးရဲ့ လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး ပြောတယ်။

ကောင်လေးက ကောင်မလေးရဲ့ အစ်ကို ဖြစ်နိုင်တယ်။ သမီးရည်းစား ဖြစ်ရလောက်အောင်က သူတို့ အရမ်းငယ်သေးတယ်။ ကောင်မလေးက အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကောင်လေးက သူ့ထက် တစ်နှစ်၊ နှစ်လောက်ပဲ ကြီးနိုင်တယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ ထဘီတွေဟာ သူ့အစ်ကိုရဲ့ ပုဆိုးတွေလို ညစ်ထေးနေတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ပါးပေါ်မှာ သနပ်ခါးတွေ လိမ်းလို့ ထားတယ်။ ဒီလို စာမတတ်တဲ့ ကလေးတွေကရော ဘာလို့

ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို လာလျှောက်ကြတာလဲ။ ဒါ လှည့်ကွက်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကောင်လေးက သူ့ညီမ လက်ကို ဆွဲပြီး တံခါးပေါက်ကို ထွက်သွားတယ်။ ခုချိန်မှ သူတို့ နောက် လိုက်သွားမယ် ဆိုရင်တော့ အရမ်းနောက်ကျသွားပါပြီ။

ခိုင်း.....။ ဘေးတံခါးပွင့်သွားပြီး သေနတ်သံ ကြားလိုက်တယ်။

စစ်သားတွေ အခန်းထဲ ဝင်လို့ လာတယ်။

သူတို့ တွေဟာ အော်ဟစ်နေပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်တွေ တယမ်းယမ်းနဲ့ ။ ကျွန်တော် ခေါင်းကို လက်နဲ့ ကာထားလိုက်တယ်။ အညာမိပြီလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ တဒိတ်ဒိတ်။

ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေ အော်နေကြတယ်။ စစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့ ကို လက်ညှိုးထိုးအော်ဟစ်ပြီး ဆိတ်တွေ၊ နွားတွေ ကျောင်းသလို ကျောင်းနေတယ်။ သူတို့ ခေါင်းဆောင်က သက်လတ်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ သူဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း၊ အေးအေးချင်း၊ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ လျှောက်လို့ နေတယ်။ တခြားသူတွေနဲ့ မတူဘူး။

“မင်းမင်း ...ကောင်လေးတွေပဲ ခေါ်” လို့ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ကလန်ကလား စစ်သားတစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်တာ ကျွန်တော် ကြားလိုက်တယ်။ “ပြောတာ နားထောင်ခိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ” လို့ အဲဒီလူက မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်နဲ့ အင်္ကျီပြ ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်လေးကို ထုလိုက်တယ်။

ကောင်လေးဟာ အော်ဟစ်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ ဒီလောက်ပြင်းပြင်း သူ အထုခံလိုက်ရသလား။ သူ အဆင်မှ ပြေရဲ့ လား။

အဲဒီ ကောင်လေးနဲ့ ကျွန်တော် အပါအဝင် ကျန်တဲ့ ကောင်လေးတွေကို စစ်သားတွေ ဝိုင်းလိုက်တယ်။ သူတို့ ထဲက တစ်ယောက်က တစ်ဖက်မှာ ရှိတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို အော်ပြောလိုက်တယ်။ “နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ... အိမ်ပြန်တော့။ ခုချက်ချင်းပြန်”

ကောင်မလေး သုံးယောက်က အမိန့်ကို ချက်ချင်း နားထောင်ပြီး တံခါးဝဆီ ပြေးထွက်သွားတယ်။ အရောင်ပြယ်နေတဲ့ ထဘီဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့ဘေးက ကောင်လေးကို စိုက်ကြည့်လို့ နေတယ်။ သူ ခေါင်းငုံ့လို့ နေရဆဲပဲ။ ရိုင်ဖယ် ဒင်နဲ့ အထုခံထားရတဲ့ ကျောပေါ် လက်တစ်ဖက် တင်လို့ ထားတယ်။

ကလန်ကလား စစ်သား မင်းမင်းက “သွားစမ်း” လို့ အဲဒီ ကောင်မလေးကို ပြောလိုက်တယ်။

“မသွားဘူး။ ကျွန်မ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မ တူတူလာခဲ့တာ။ လမ်းဘေးမှာ တံမြက်စည်းလှည်းမယ့် လူခေါ်တယ်လို့ ရေဒီယိုမှာ ကြားလို့ လာခဲ့တာ” လို့ သူက အသံမာမာနဲ့ ပြောတယ်။

လမ်းဘေး သန့်ရှင်းရေးသမားတဲ့ လား။ ကျွန်တော် နေရာမှားလာခဲ့တာပဲ။ မှားနေတာကိုတော့ ကျွန်တော် သူတို့ ကို ပြောမှ ဖြစ်မယ်။

“သွားစမ်း ကောင်မလေး။ နင့်အစ်ကို အလုပ်ရသွားပြီလို့ နင့်အိမ်ကိုပြောလိုက်။ သူ ပိုက်ဆံပို့ပေးလိမ့်မယ်။ ခုသွားတော့။ မြန်မြန်”

စစ်သားဟာ ကောင်မလေးကို ဆွဲခေါ်ပြီး တံခါးဝဆီ တွန်းပို့လိုက်တယ်။

ကောင်မလေးက လက်သီးတွေနဲ့ စစ်သားရဲ့ မျက်နှာကို ထိုးဖို့ ကြိုးစားသလို သူ့လက်ထဲကနေ လွတ်အောင်လည်း ရုန်းလို့ နေတယ်။ “သူမပါပဲ မပြန်နိုင်ဘူး”လို့ ကောင်မလေးက အော်ပြောတယ်။ စစ်သားဟာ သေနတ်ကို မြှောက်လိုက်တယ်။

ကောင်လေးဟာ ရုတ်တရတ် ခါးမတ်လိုက်ပြီး “သွားတော့” လို့ အော်ပြောတယ်။

သူ့ ညီမဟာ ထိုးကြိတ်နေတာကို ရပ်လိုက်ပြီးတံခါးဝဆီ ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေး အော်နေတာကို ကျွန်တော် ကြားနေဆဲပဲ။

ကျွန်တော် စစ်ဗိုလ်ရဲ့ အင်္ကျီလက်စကို ဆွဲလိုက်ပြီး “ဆရာ ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာ အင်တာဗျူး လာဖြေတာပါ။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေတယ်”

သူ ကျွန်တော့်ကို စောင်းကြည့်ပြီး လက်ကိုဆောင့်ဆွဲလို့ ကျွန်တော့်လက်နောက် ရောက်သွားတယ်။ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ စစ်သားရှိနေတာကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်တယ်။ သူဟာ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။ ကျန်တစ်ဖက်က လေထဲ မြောက် လာပြီး ကျွန်တော့်မေးရိုးကို လာကန်တယ်။ တော်တော်ပြင်းတယ်။

ကျွန်တော် ကျောက်ပြားကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားတယ်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူသွားတယ်။

“ထစမ်း။ ငါတို့ ဗိုလ်ကြီး ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး”လို့ စစ်သားက ပြောတယ်။

ကောင်လေး အများ စုဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြေးတတ်၊

ထိုးတတ် ကြိတ်တတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒါဟာ ဘဝမှာ ပထမဆုံး အကြိမ်ပါပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်၊ နာကျင်နေတယ်။ ကျွန်တော် တခြား ကောင်လေးတွေလို ရောရပ်နေလိုက်တယ်။ မေးရိုးကို လက်နဲ့ ပွတ်လိုက်ပြီး၊ မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်လိုက်တယ်။ အကန်ခံရတုန်းက မျက်မှန် ကျွတ်ကျသွားတယ်။

စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် စစ်တပ်ကားဟာ လမ်းပေါ်မှာ ရပ်လို့ ထားတယ်။ ဆိုက်ကား သမားတွေဟာ သူတို့ ဆိုက်ကားတွေပေါ်မှာ ထိုင်နေကြပြီး မကြည့်ချင်ယောင် ဆောင်နေကြတယ်။ အကူအညီ တောင်းလို့ လည်း မရနိုင်ဘူး။ လူတွေဟာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လို့ သွားနေကြတယ်။ ပြဿနာမဖြစ်အောင် မျက်လုံးတွေ အောက်ချလို့ ထားတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုက်ကားတွေနဲ့ အကာအကွယ်ယူပြီး ထွက်ပြေးရင် ဖြစ်နိုင်မလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဒေါ်မုဆိုးမကြီး သိအောင် ဆိုက်ကားသမား တစ်ယောက်ကို ပြောခဲ့ရမလား။

ဒါပေမဲ့ စစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့ ကို တန်းစီခိုင်းထားတယ်။ အရပ်ပုပု၊ ပိန်ပိန်နဲ့ အင်္ကျီပြဝတ်ထားတဲ့ ကောင်လေးဟာ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ရပ်လို့ နေတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေဟာ ချုံပုတ်လို ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ပါးပေါ်မှာ သူ သနပ်ခါးလိမ်းထားတာနဲ့ သူပုံစံက ရန်ကုန်မှာ ကြည့်ဖူးတဲ့ ဆပ်ကပ်တစ်ခုကို သတိရစေမိတယ်။

ရှေ့တန်းမှာ ရှိပြီး စီးကရက် ဖွာနေတဲ့ စစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့ ကို ဘယ်လောက်လွယ်လွယ်နဲ့ ခေါ်လိုက်နိုင်တယ် ဆိုတာကို ကြွားလို့ နေတယ်။ စစ်ဗိုလ်ဟာ ကားရဲ့ အလယ်မှာ ထိုင်လို့ နေတယ်။ ကျွန်တော့်ထက် နှစ်တန်း ရှေ့ကျတယ်။ ကားစထွက်ပြီ။ လမ်းဘေးကောင်လေးဟာ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို တွန်းပြီး ခေါင်းကို

အပြင် ထုတ်ကြည့်လို့ နေတယ်။ သူ့ညီမလေးဟာ ကားဘေးကနေ ပြေးလိုက်လာလို့ နေတယ်။

“သူ့ကို လွှတ်ပေးပါ” လို့ ကောင်မလေးက အော်တယ်။ ကားဟာ အရှိန်မြှင့်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေး ထပ်မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ “အစ်ကို”လို့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သူအော်လိုက်တယ်။ ခွဲခွာရတဲ့ အတွက် မျက်ရည်တွေ ကျလို့ နေတယ်။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နားမှာ ပဲနေ။ အစ်ကို ပြန်လာခေါ်မယ်” လို့ ကောင်လေးက အော်ပြောတယ်

ဘာပဲပြောပြော သူကမှ နှုတ်ဆက်ခွင့်ရခဲ့တယ်။

စစ်ဗိုလ်ဟာ ခေါင်းကို ငဲ့ကြည့်တယ်။ သူ့ရဲ့ မျက်ခုံးတွေအောက်က သူ့မျက်လုံးတွေဟာ တောက်ပနေတယ်။ သူ့သွားကြားမှာ စီးကရက်ကို ကိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ဘေးက ထိုင်တစ်ဝက်၊ ထတစ်ဝက် ကောင်လေးကို ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် အံ့သြမိတာက လမ်းဘေးက ကောင်လေးဟာ သူ့ကို ပြန်ကြည့်ရဲတာကိုပါပဲ။ နောက်တော့ စစ်ဗိုလ်ဟာ စီးကရက်ကို ထုတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကို စီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေနဲ့ မှုတ်လိုက်တယ်။

အာရေဗျညများ ပုံပြင်ထဲမှာ ဂျင်နီက ဖမ်းထားတဲ့ မင်းသားကို အဲဒီလို မီးခိုးမှုတ်လိုက်တာကို ကျွန်တော် သတိရသွားတယ်။ စစ်ဗိုလ်ရဲ့ မှော်အစွမ်းကလည်း အဲဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဘေးက ကောင်လေးဟာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်လုံး မှီ တ်လိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်က လိုက်ကာကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဘာမှ မမြင်ရအောင် လုပ်လိုက်သလိုမျိုးပေါ့။